

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí
sídlem Náměstí 3, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

o žalobě proti společnému územnímu souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru vydaného žalovaným dne 25. 11. 2019, sp. zn. MUFO_S 5383/2019, zn. MUFO 35607/2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 30. 8. 2021 domáhala zrušení společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru vydaného žalovaným dne 25. 11. 2019, sp. zn. MUFO_S 5383/2019, zn. MUFO 35607/2018, a to stavby čistírny odpadních vod na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X, která bude sloužit ke zneškodnění odpadních vod z rodinného domu na pozemku parc. č. XA.
2. Žalobkyně uvedla, že žalovaného dne 28. 6. 2021 požádala o kopii předmětného souhlasu. Zjistila, že z předmětného souhlasu není zřejmé, zda k žádosti stavebníků byly připojeny

doklady požadované § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Stavebníci nemohli být přesvědčeni, že konají v dobré víře a v souladu s právními předpisy, když dne 20. 4. 2018 vyloučili stavbu splaškové kanalizace z žádosti o stavbu novostavby RD k samostatnému projednání. Vzhledem k tomu, že žalovaný předmětný souhlas vydal, aniž by žádost byla doložena souhlasem žalobkyně jako další osoby, jejíž práva mohou být přímo dotčena a s ohledem na žalobkyní navrhovanou možnost řešení likvidace odpadních vod kanalizací podél komunikace na pozemku parc. č. XC, postupoval stavební úřad v rozporu se zákonem, neboť ignoroval dotčení práv žalobkyně. Došlo tak k odepření práva žalobkyně na spravedlivý proces. Navíc předmětný souhlas neobstojí ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 135/2019, kterým byl zrušen společný souhlas vydaný žalovaným na stavbu zmiňované novostavby RD.

3. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud pro účely přezkumu zjistil, že na základě žádosti stavebníků vydal žalovaný společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru dne 25. 11. 2019, sp. zn. MUFO_S 5383/2019, zn. MUFO 35607/2018, a to stavby čistírny odpadních vod na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Z dokumentace vyplynulo, že vypouštění odpadních vod má být provedeno severně od stavby RD na pozemku parc. č. XD do potoka a dále, že žádná nemovitost sousedící s pozemky, na kterých má být stavba realizována, není ve vlastnictví žalobkyně. Dále ze spisu vyplývá, že žalobkyně se dne 28. 6. 2021 dostavil na stavební úřad a byla ji vydána mj. kopie předmětného souhlasu ze dne 25. 11. 2019.

Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
6. Krajský soud shledal nedůvodnou stěžejní námitku žalobkyně, že předmětný souhlas byl vydán bez toho, aby byl vyžadován a doložen její souhlas. K tomu je třeba předně uvést, že žalobkyně v žalobě neidentifikovala žádný konkrétní důvod, pro který by měla být dotčenou osobou ve smyslu stavebního zákona, tedy neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly svědčit o přímém dotčení jejich práv. Tvrdila pouze, že vydáním předmětného souhlasu došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, aniž by však blíže vymezila jakýkoli vztah její osoby k povolované stavbě ČOV.
7. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně není vlastníkem žádné nemovitosti sousedící s pozemky, na nichž měl být předmětný záměr realizován. Pokud pak snad žalobkyně vlastní nějaké nemovitosti, které nejsou v přímém sousedství, tyto nespecifikovala a tudíž ani neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit přímé dotčení jejich práv. K problematice je nutno uvést, že k výkladu pojmu „sousední pozemek“ a účastenství vlastníků těchto pozemků ve stavebním řízení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 ze dne 22. 3. 2000, kterým bylo zrušeno ustanovení § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. Uvedené ustanovení, zavedené do tehdejšího stavebního

zákona jeho novelou, zák. č. 83/1998 Sb., obsahovalo legální definici pojmu „sousední pozemky a stavby na nich“. V odůvodnění citovaného nálezu Ústavní soud mj. uvedl, že: „uzavřená legální definice absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemku „za potokem“, „za cestou“, „za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby“), jejichž práva mohou být dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezujícího“ souseda dotčena. V předmětném nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že posouzení otázky, kdo je účastníkem řízení, tedy osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve správním řízení dotčena ve svých právech, bude vždy věcí individuálního posouzení, a to jak při rozhodování stavebních úřadů, tak i při rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Judikatura správních soudů pak za přímé dotčení dovodila například dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 As 17/2013-25). Obecně se tedy dá shrnout, že za přímé dotčení sousedových práv bude považováno především dotčení různými imisemi, které zasahují do cizího práva nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení, co je přímým dotčením a co nikoli, je přitom na správním uvážení správního orgánu.

8. Žalobkyně sama nepřednesla v žalobě žádné skutečnosti svědčící o možnosti přímého dotčení jejich práv v důsledku povoleného záměru. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že s ohledem na charakter stavby – ČOV, a to s odváděním splaškových vod do potoka, má krajský soud za to, že provedením povoleného záměru nemohlo žádným způsobem dojít k jakémukoli *přímému dotčení* vlastnického práva žalobkyně.
9. Je nutné zdůraznit, že to je žalobkyně, která rozsahem žalobních námitek vymezuje okruh přezkumu věci krajským soudem. Čím obecnější jsou žalobní námitky, tím obecnější je nutno očekávat také jejich vypořádání. Není úkolem soudu domýšlet za žalobkyni, kterým směrem měly její námitky směřovat. V té souvislosti krajský soud připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
10. Vzhledem k uvedenému nemá žádnou relevanci ani námitka žalobkyně, že předmětný souhlas neobstojí ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 135/2019, kterým byl zrušen společný souhlas vydaný žalovaným na stavbu zmiňované novostavby RD.

Závěr a náklady řízení

11. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky týkající se vadného postupu žalovaného, který předmětný souhlas vydal, aniž by byl stavebníky doložen souhlas žalobkyně s projednávaným záměrem, shledal nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. července 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu